

ležitý údaj vyšetřujícího soudce, že měl proti obžalovanému Františku J-ovi podezření, že byl na věci více účasten, než svědek. Byl-li obžalovaný J. přes to slyšen jako svědek a byl-li si, jak ze zjištění nalézacího soudu podle toho, co uvedeno, najevo vychází, též vědom této své obviněnosti, pak ovšem ani jeho svědectví nestojí pod sankcí § 199 a) tr. zák.

Čís. 4896.

Byl-li kdo přistižen při zakázaném rozšiřování tiskopisů, lze prohlásiti za propadlé ve smyslu § 23 posl. věta tisk. zák. nejen tiskopisy v jeho ruce zachycené, nýbrž i tiskopisy téhož druhu, jež byly zřejmě určeny k zakázanému rozšiřování a byly v držení pachatelově kdekoli nalezeny z příčiny zakročení pro zakázané rozšiřování.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1934, Zm I 538/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 26. dubna 1933, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 8 tr. zák. a § 24 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, jakož i přestupkem podle § 23 téhož zákona, označenou jako odvolání, pokud čelila proti výroku, jímž byly zabavené pornografické tiskopisy prohlášeny podle § 23 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 za propadlé.

Z d ů v o d ů:

Proti výroku o propadnutí zabavených tiskopisů podle § 23 tisk. zák. čís. 6/1863 uplatňuje zmateční stížnost jasným odkazem důvod zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř. výtkou, že v rozsudku nejsou blíže označeny věci, jež se prohlašují za propadlé, že tedy rozsudek je v tomto ohledu nejasný, a podle § 281 čís. 11 tr. ř. námitkou, že podmínkou propadnutí podle § 23 zák. o tisku čís. 6/1863 je, by tiskopisy byly postiženy při rozšiřování, že tedy v souzeném případě soud vykročil ze své moci trestní, ježto tiskopisy byly zabaveny v bytě a v kanceláři obžalovaných. Stížnost není důvodná. Z rozsudku, z rozsudečné věty v souvislosti s důvody, plyne jasně, že podle § 23 zák. o tisku byly prohlášeny za propadlé zabavené tiskopisy pornografické. Tento výrok není v odporu s ustanovením § 23 posl. věta zák. o tisku čís. 6/1863. Z obratu »postižené při zakázaném rozšiřování« nelze vyčísti, že by tiskopisy musely býti právě zachyceny v ruce pachatele, když je zakázaným způsobem rozšiřoval, stačí spíše, když z příčiny zakročení proti pachateli pro zakázané rozšiřování tiskopisů nalezeny byly v jeho držení kdekoliv tiskopisy stejného druhu jako rozšiřované, jež byly zřejmě rovněž určeny k zakázanému rozšiřování. Zjistil-li tedy nalézací soud, že obžalovaní s takovými tiskopisy chodili i po domech a takto je nabízeli a předpokládá-li soud, jak se to zřetelně podává ze zjištění, že obžalovaní

provozovali ve velkých rozměrech obchod pornografickými tiskopisy, že i zabavené pornografické tiskopisy byly určeny k rozšiřování, a to také prodáváním jich dům od domu, nelze důvodně tvrditi, že by výrok o propadnutí zabavených tiskopisů pornografických neměl opory v ustanovení § 23 zák. o tisku čís. 6/1863.

Čís. 4897.

Púhe nepravdivé tvrdenie obžalovaného, že v dobe kolkovania peňazí dal si peniaze okolkovať a že obdržaný bon stratil, nelze považovať za spôsobilé, aby ním byly finančné úrady uvedené v omyl.

(Rozh. zo dňa 9. januára 1934, Zm IV 497/33.)

S. H. v písomnom podaní finančnému riaditeľstvu nepravdive tvrdil, že v dobe kolkovania peňazí dal si peniaze kolkovať a že príslušný vkladný list stratil; žiadal preto o vydanie duplikátu. Po bezvýslednom pátraní u finančných úradov bol S. H. obžalovaný pre pokus zločinu podvodu. Súd prvej stolice sprostil obžalovaného podľa § 326 č. 1 tr. p. obžaloby, odvolací súd rozsudok potvrdil v podstate z týchto dôvodov: Ide o obyčajnú lož, ktorá nestačí ku skutkovej podstate podvodu, lebo k tomu sa vyžaduje taká činnosť, ktorá znemožňuje rozpoznať pravý stav veci, alebo aspoň to podstatne zľahuje. Obžalovaný snažil sa získať duplikát vkladného listu. Jeho pokus je však úplne nespôsobilý, lebo finančné riaditeľstvo potrebuje k vydaniu duplikátu nejaké vyhotovenie, alebo originál, alebo ďalší opis; ináč nemohlo vôbec vydať opis, nehľadiac ani k tomu, že by ho nemohlo vydať, kým nebol stratený originál amortizovaný. Amortizácia náleží súdu a nie finančným úradom a nelze ju previesť bez podrobnej znalosti listiny.

Najvyšší súd zamietol zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe § 385 č. 1 a) tr. p. preto, lebo vrchný súd, keď potvrdil oslobodzujúci rozsudok súdu prvej stolice, sa mylil, že čin, na ktorom je obžaloba založená, nezakladá skutkovú podstatu nedokonaného zločinu podvodu. Podľa prevedenia zmätočnej sťažnosti obžalovaný udával stále niečo iného o tom, kde peniaze kolkoval, komu patrily, kde byly peniaze okolkované, kde je bon od nich a akým spôsobom sa stratil. Z tohoto — podľa sťažovateľa — je zrejmé, že nejde tu o púhu lož, ale ide o úskočné ľstivé predstieranie, k rozpoznaní ktorého nestačí obyčajná opatrnosť a predvídavosť, lebo obžalovaný vyhýbal sa neustále udaniu akýchkoľvek bližších momentov, ktoré by mohli viesť k tomu, aby bolo rozpoznané, či sú jeho údaje pravdivé alebo nie. Preto podľa verejného žalobcu odvolací súd sa mylil, keď v jednaní obžalovaného neustálil skutkovú podstatu zločinu pokusu podvodu, lebo k rozpoznaní pravdivosti údajov obžalovaného nestačila len púha opatrnosť,